

PHẦN 8

Minh Trí gấp thức ăn vào chén cho Tiểu Yên, âu yếm:

- Ăn đi em, sao cứ chong đũa hoài vậy.

Tiểu Yên mỉm cười:

- Em no lắm, anh đừng gấp cho em nữa, anh lo cho anh kia.

Minh Trí ôn tồn:

- Em mới ăn có một chút mà đã kêu no rồi.

Tiểu Yên buông đũa, nhăn mày:

- Em no thật mà, không ăn nữa đâu.

- Nhìn đồng hồ, Minh Trí đề nghị.

- Vậy mình đi uống nước nha em.

\ Về thôi anh, kéo trễ đó.

- Em sao vậy, chúng mình đã có giây phút nào bên nhau đâu. Mới hơn tám giờ, hãy còn sớm mà.

Tiểu Yên gật đầu:

- Nhưng anh nhớ đừng về trễ quá, kéo ngoại la đó.

- Anh đã xin ngoại rồi, em yên tâm đi.

Minh Trí kêu tính tiền rồi âu yếm:

- Mình đi thôi em!

Tiểu Yên ngoan ngoãn đứng dậy, cô đưa tay cho Minh Trí nắm và cùng chạy bước ta ngoài.

Minh Trí đưa Tiểu Yên vào một quán cà phê thật đẹp, chọn một chỗ kính đáo, anh quàng tay qua vai Tiểu Yên, thì thầm:

- Máy ngày xa em, anh nhớ em lắm.

Tiểu Yên nhìn anh, hỏi nhẹ:

- Có thật không đó anh.

Không trả lời, Minh Trí siết nhẹ vòng tay ôm Tiểu Yên vào lòng và hôn lên tai cô, anh thì thầm:

- Anh nhớ em đến phát điên lên đây, chỉ mong được chỉ mong mau được về để gặp em, gần bên em.

Tiểu Yên nép đầu vào ngực Minh Trí, cười khúc khích:

- Thế này đã gần chưa anh.

Minh Trí lắc đầu:

- Vẫn chưa gần, còn xa lắm.

Tiểu Yên ngược nhìn Minh Trí:

- Vậy anh muốn thế nào mới là gần?

- Minh Trí nhìn Tiểu Yên, ánh mắt anh vẫn nồng nàn, tha thiết, rồi anh từ từ cúi đầu xuống.

Tiểu Yên không phản đối, hai mắt cô khép lại, người nóng bừng.

Minh Trí đặt một nụ hôn lên đôi môi trái tim của Tiểu Yên, lúc đầu còn chậm chậm và dịu dàng, sau đó bỗng trở nên gấp gáp và mạnh mẽ hơn, hơi thở của anh cũng dồn dập hơn.

Thật lâu sau, họ mới rời nhau ra, Tiểu Yên quay mặt ngược lưng, mặt cô đỏ bừng vì thẹn thùng.

Minh Trí ôm lấy cô, vỗ về:

- Có gì mà mắc cỡ hả em. Chúng mình yêu nhau kia mà.

Tiểu Yên lí nhí:

- Nhưng mà em... em...

- Nhìn anh này. - Minh Trí xoay người Tiểu Yên về phía anh, trầm giọng: - Tình yêu luôn có những nụ hôn song hành với chúng, có gì mà em phải mắc cỡ.

Tiểu Yên cứ cúi mặt, cô xấu hổ bởi lẽ đây là nụ hôn đầu đời của cô, dù không muốn nhưng cô đã không thắng nổi ham muốn của bản thân, sự va chạm, mon trón, và vuốt ve của Minh Trí đã làm cho cô rạo rục, ham muốn và đón nhận.

Tiểu Yên thẹn thùng, lí nhí câu gì đó nhỏ trong miệng, Minh Trí lắng tai nghe rồi mỉm cười:

- Anh yêu em chính vì vậy, cô gái đáng yêu của anh ạ, thiên thần của anh.

Ôm ghì cô vào lòng, Minh Trí sôi nổi:

- Những ngày vừa qua, anh nhớ em lắm.

- Anh về lần này, rồi bao lâu lại đi nữa.
- Anh được nghỉ năm ngày, có gì không em?

Tiểu Yên lắc đầu:

- Dạ không, em chỉ hỏi cho biết vậy mà.
- Làm anh tưởng... - Minh Trí lấp lửng không nói thành câu.

Tiểu Yên thắc mắc:

- Anh tưởng gì, sao không nói ra?

Minh Trí kể tai cô nói nhỏ:

- Anh tưởng em muốn dẫn em đi lựa áo cưới chứ.

Tiểu Yên đỏ mặt, néo vào tay Minh Trí một cái thật đau, nói nhanh:

- Anh chỉ nói bậy là hay thôi.
- Vậy chứ em không muốn sao?

Tiểu Yên nhẹ giọng:

- Em đã nói với anh rồi, phai có thời gian anh ạ, em thấy nên thông thả rồi hãy nghĩ đến.

Minh Trí trầm giọng:

- Em còn băn khoăn chuyện gì phải không? Cho anh biết để anh chia sẻ cùng em.
- Không có gì cả anh.
- Anh không tin, nhất định em giấu anh điều gì đó.

Tiểu Yên có vẻ bối rối, cô cúi mặt làm thinh.

Thấy vậy, Minh Trí giận dỗi:

- Em không muốn nói thì thôi vậy.

Tiểu Yên ngược nhìn Minh Trí, nhưng anh quay đi và lấy thuốc ra hút, nét mặt không vui.

Tiểu Yên hạ giọng:

- Anh giận em à.

Minh Trí lắc đầu, buông thông:

- Không.
- Sao anh im lặng vậy?

- Em muốn anh nói chuyện gì đây, khi em chưa thật lòng tin anh.

Tiểu Yến ngập ngừng rồi nói nhỏ:

- Thật ra cũng có một chuyện mà em chưa biết nói thế nào với anh nữa.

Minh Trí nhìn vào gương mặt đầy nét bối rối của Tiểu Yến, anh trầm giọng:

- Nếu em đã yêu anh thì sao phải băn khoăn, chuyện của em cũng là chuyện của anh mà.

Tiểu Yến có vẻ cảm động trước những lời nói chân tình của Minh Trí nên thổ lộ:

- Em chỉ sợ khi lập gia đình sẽ không lo được cho ngoại.

Minh Trí cười lớn:

- Kìa em, chỉ có vậy mà em phải băn khoăn và lo lắng đến thế sao?

- Sao lại không hả anh, vì em chỉ còn có ngoại. Ngoại vất vả bao năm vì em rồi.

Hôn lên trán Tiểu Yến, Minh Trí sôi nổi:

- Sau này còn anh nữa chi, khi chúng ta đã là vợ chồng, ngoại em cũng là ngoại của anh. Hai người cùng lo không tốt hơn một người sao.

Minh Trí nâng cằm người yêu, anh nhìn sâu vào mắt Tiểu Yến, trầm giọng:

- Anh sống chỉ một thân một mình nên rất thèm có tình cảm gia đình, vì vậy anh sẽ cùng em chăm lo cho ngoại, em thấy sao.

Những lời nói chân tình của anh làm Tiểu Yến xúc động, cô nhìn anh bằng ánh mắt cảm động, khẽ gật đầu:

- Nếu anh nói vậy thì em yên tâm lắm.

Minh Trí tươi cười:

- Vậy em còn e ngại gì nữa không?

Tiểu Yến chưa kịp đáp lời, thì Minh Trí đã thì thầm:

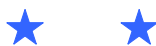
- Tiểu Yến! Anh yêu em!

Đôi môi anh đặt nhẹ lên môi Tiểu Yến, lần này Tiểu Yến có phần nào chủ động, cô hé môi và đón nhận với tất cả sự đam mê và hạnh phúc.

Nếp đầu vào người Minh Trí, cô thấy thật an tâm và hạnh phúc khi biết rằng Minh Trí đã thật lòng yêu cô và bảo bọc cho cô và ông ngoại.

Hạnh phúc đến với Tiểu Yến thật nhẹ nhàng và thanh bình, và cô sẵn sàng đón nhận.

Tiểu Yến đứng trước mặt Nhật Huy, cô đưa tay ra trước và nói:

- Anh bỏ cây nạng ra, tự đi cho tôi xem thử.

Đang chập chững bước đi, nghe vậy Nhật Huy ngừng lại, ngần ngại:

- Bỏ cả hai bên, nhờ anh té thì sao?

Tiểu Yến ôn tồn:

- Anh đi có vẻ vững vàng rồi, đã đến lúc không cần đến nạng đỡ làm gì.

- Để vài hôm nữa được không yến.

Tiểu Yến lắc đầu:

- Không được, anh đã tập hơn một tháng rồi còn gì.

- Nhưng.

- Tôi không có thời gian để đến đây mãi đâu, anh nên hiểu cho tôi và thông cảm chứ.

- Nếu Yến bận thì anh tập một mình cũng được.

Tiểu Yến cau mày, gất nhẹ:

- Tôi đã nhận lời với mẹ anh rồi, tôi không thể vô trách nhiệm như thế.

Rồi cô hạ giọng:

- Anh cứ nghe lời tôi, mạnh dạn lên, không sao đâu.

Nhật Huy nhìn cô, lo ngại:

- Ngộ nhờ anh té thì sao.

- Có tôi đây mà, tôi sẽ đỡ anh. Nghe tôi đi, phải vượt qua sợ hãi chứ anh.

Nhật Huy mím chặt môi, anh nhìn Tiểu Yến, nét mặt đầy căng thẳng và khẽ buông cây nạng ra và đứng bằng đôi chân của mình.

Tiểu Yến vỗ tay động viên:

- Thấy chưa, anh tự đứng được rồi đó.

- Kế tiếp anh sẽ làm gì đây?

- Anh bước lên đi, chậm chậm và nhẹ thôi.

Nhật Huy khễ đưa chân bước lên, thật chậm chạp, người anh lao đao như muốn ngã.

Tiểu Yến đi bên anh, luôn miệng:

- Khá lắm, cố lên anh.

Bất chợt Nhật Huy khụy chân, người anh nghiêng sang phía Tiểu Yến làm Tiểu Yến vội vàng đưa tay đỡ lấy. Nhật Huy ngã xuống kéo theo Tiểu Yến ngã lăn ra bãi cỏ, và cả người cô nằm trọn trên người Nhật Huy, mặt họ kề sát nhau, và bốn mắt nhìn nhau thật gần, gần như chạm vào nhau vậy.

Phải đến vài giây sau, Tiểu Yến mới nhận ra điều này. Cô vội vàng ngồi dậy và đỡ Nhật Huy đứng lên.

Giọng cô lo lắng:

- Anh Huy! Anh không sao chứ?

Nhật Huy đứng lên theo, khễ lắc đầu:

- Không sao, cũng may nhờ có bãi cỏ nên không thấy đau.

Tiểu Yến nhẹ nhàng:

- Để tôi dìu anh vào nhà, anh quàng tay qua vai tôi này, rồi bước đi, chậm chậm thôi.

Dìu Nhật Huy về chỗ cũ, Tiểu Yến thở dài có vẻ mệt nhọc lắm. Thấy vậy Nhật Huy vội đưa cho cô chiếc khăn, trầm ấm:

- Yên lau mặt đi, rồi uống nước cho đỡ mệt.

Đưa tay lên trán, Tiểu Yến gạt ngang như lau mồ hôi, lắc đầu:

- Không cần đâu, anh giữ lấy mà dùng.

Và cô cũng lắc đầu từ chối chai nước suối mà Nhật Huy ấn vào tay cô, điềm đạm:

- Anh cũng nên nghĩ ngơi cho khoẻ, ngày mai tập tiếp, để tôi đưa anh vào nhà.

Nhật Huy lắc đầu:

- Anh chưa muốn vào, Yến để anh ngồi thêm một lát nha.

Tiểu Yến gạt đầu:

- Tùy anh, nhưng chốc nữa anh vào nhà thì nên dùng nạng cho chắc chắn, đường toàn sỏi đá, té không êm như trên cỏ đâu.

- Có Yến bên cạnh làm sao anh té được.

Tiểu Yến lắc đầu:

- Đến giờ tôi phải về rồi, không thể ở đây mà chờ anh.

- Nhưng chưa đến giờ mà Yên.
- Đúng là vậy, nhưng hôm nay không tập nữa thì tôi ở lại làm gì.
- Ở lại nói chuyện với anh cho vui.

Tiểu Yên cong môi:

- Không dám vui đâu, mà tôi và anh có chuyện gì để nói chứ.
- Thiếu gì chuyện, tại Yên không thích đó thôi.

Tiểu Yên gật đầu, thản nhiên:

- Anh đã biết sao còn rủ tôi ở lại, tôi không thích miễn cưỡng hay gượng ép chút nào cả, chào anh!

Tiểu Yên nói xong, liền khoác túi lên vai và đặt cây nạng lại bên chỗ Nhật Huy.

Nhật Huy buột miệng:

- Yên không ở lại, có nghĩa Yên vẫn còn ghét anh.

Tiểu Yên nhìn Nhật Huy, và cô mỉm cười:

- Sao anh cứ quan tâm đến chuyện đó hoài vậy. Nên nghĩ đến những chuyện khác kia thì hay hơn.

Nhật Huy nhìn Tiểu Yên, lần đầu tiên anh thấy cô cười, một nụ cười rất đẹp và tươi tắn làm anh ngỡ người mà không nói gì, cho đến khi Tiểu Yên đi rồi mà Nhật Huy vẫn ngẩn ngơ như vừa làm mất một vật gì đó.

Chiều hôm sau, Tiểu Yên vừa bước chân qua cổng ngôi biệt thự thì chị Sáu đơn đả:

- Hôm nay cô Yên đến sớm hơn mọi ngày.

Tiểu Yên mỉm cười gật đầu chào rồi hỏi nhẹ:

- Anh Huy còn ngủ hả chị Sáu?

Chị Sáu lắc đầu:

- Dạ không, cậu Huy trên sân thượng đó.

Tiểu Yên tròn mắt, ngạc nhiên:

- Chị bảo sao, anh ta trên sân thượng à.
- Dạ phải.
- Ai đưa anh ta lên đó vậy. - Tiểu Yên hỏi nhanh.

- Đâu có ai, cậu Huy tự đi lên đấy chứ.

- Trời đất, sao anh ta liều vậy, đi chưa vững mà dám leo lên đó à.

Chị Sáu mỉm cười:

- Cậu Huy vẫn hay lên đó đấy chứ.

- Chị nói sao, anh ta vẫn lên đó à. - Tiểu Yến hỏi lại. Lâu chưa chị?

Chị Sáu vô tình không để ý thái độ của Tiểu Yến, nên gật đầu, thật thà trả lời:

- Dạ, cậu Huy lên đó cả gần tuần lễ nay rồi.

Gương mặt Tiểu Yến đỏ bừng rồi chuyển sang tái xanh làm chị Sáu hoảng hốt:

- Cô Yến, có sao không?

Tiểu Yến cố gượng mỉm cười, lắc đầu:

- Em không sao ạ, thôi em vào nhà đây chị.

- Có cần tôi gọi cậu Huy cho cô không?

Tiểu Yến lắc đầu:

- Dạ thôi, em lên đó được mà, chị cứ để em.

- Vậy cô lên đi, tôi đóng cửa rồi vào sau.

Tiểu Yến gật đầu rồi bước nhanh vào nhà, đến cầu thang cô ngừng lại hít thở thật sâu rồi bước lên lầu.

Vừa hết khỏi tầng một, Tiểu Yến đã thấy Nhật Huy đang lững thững bước xuống.

Cô đứng lại và ngược nhìn anh, gương mặt và ánh mắt đầy giận dữ.

Nhật Huy giật mình khi thấy Tiểu Yến, anh đứng lại, bối rối:

- Yến... Yến đến từ lúc nào vậy?

Tiểu Yến cười nhạt:

- Anh ngạc nhiên lắm phải không? Anh vẫn nghĩ chưa đến giờ nên vẫn thông thả lắm.

Nhật Huy bước xuống từng bậc thang, lúng túng:

- Tiểu Yến... hãy nghe anh nói.

Tiểu Yến cau mày, cao giọng:

- Anh định nói gì vậy, tôi đang muốn nghe những lời nói từ một người giả dối như anh đây, anh nói đi.

- Tiểu Yên! Xin em đừng giận, hãy bình tĩnh nghe anh giải thích.

Tiểu Yên cao giọng:

- Con người giả dối như anh có đáng để tôi giận không?

Nhật Huy vẫn mềm mỏng:

- Anh xin lỗi, nhưng yên phải bình tĩnh nghe anh nói đã.

- Anh bảo tôi bình tĩnh à. - Tiểu Yên nóng nảy gất lên: - Tại sao anh lại gạt tôi, bắt tôi phải lặn lội đến đây khi anh đã bình phục chứ.

Nhật Huy đưa tay định nắm tay cô, nhưng Tiểu Yên quắc mắt:

- Đừng đụng vào tôi, anh đóng kịch giỏi lắm. Nếu hôm nay tôi không đến sớm thì làm sao hiểu được bản chất của anh và lột mặt nạ anh được.

Cô mở bóp lấy ra cọc tiền ném về phía Nhật Huy, gằn mạnh:

- Anh đưa giùm cho mẹ anh số tiền này thay tôi.

Nhật Huy ngỡ ngác:

- Tiền gì vậy Yên?

- Là tiền công tháng này, tôi vừa nhận từ mẹ anh hôm qua, nay tôi trả lại.

- Kìa Yên.

- Anh đã đi lại được, thì bồn phận của tôi đã hết. Tôi không thể nhận số tiền này được.

Tiểu Yên nói xong liền quay người chạy nhanh xuống lầu.

Nhật Huy vội gọi theo:

- Tiểu Yên! Tiểu Yên! Em hãy nghe anh nói đã.

Nhưng vô ích, mặc cho anh nói gì, Tiểu Yên vẫn làm lủi bỏ đi thật nhanh.

Nhật Huy vội đuổi theo, nhưng anh không thể chạy nhanh được nên khi anh xuống đến dưới nhà thì Tiểu Yên đã mất dạng.

Nhật Huy ngẩn người một lúc rồi kêu to:

- Chị Sáu, lên đây tôi hỏi.

- Dạ! Có gì không cậu Huy.

- Tại sao Yến đến mà chị không báo cho tôi.

Chị Sáu ngạc nhiên:

- Ô... ủa... mà... mọi khi cô Yến đến, tôi cũng đâu có báo, vì chính cậu đã dặn vậy mà.

Nhật Huy nhăn nhó:

- Những lần đó là khác.

- Khác là sao hả cậu, chẳng phải cô Yến đến chữa bệnh cho cậu sao?

Nhìn vẻ mặt ngây ngô của chị Sáu, Nhật Huy lắc đầu chán nản:

- Thôi chị xuống nhà đi, có nói chị cũng không hiểu.

Nghe vậy, chị Sáu càng ngạc nhiên hơn nhưng không dám hỏi lại mà chỉ cúi đầu bỏ đi.

Lại bên tủ lạnh, Nhật Huy lấy chai nước suối rồi ra ghé ngồi, anh mở nắp chai nước và ngửa cổ tu ừng ực như khát lắm.

Đặt cốc tiền lên bàn, Nhật Huy châm điếu thuốc, nét mặt đầy đăm chiêu suy nghĩ.

Bà Mỹ từ ngoài cửa bước vào, thấy vậy liền dịu dàng:

- Có gì mà thờ người ra vậy con, còn tiền nào đây Huy?

Nhật Huy trầm giọng, buồn bã:

- Tiền của Yến nhờ con đưa cho mẹ, cô ta biết tất cả rồi.

- Thái độ của Yến thế nào hả con?

- Giận dữ lắm mẹ ạ, Yến mắng con xối xả rồi bỏ đi, không cho con kịp nói một lời.

- Mẹ đã cản con rồi mà con không nghe, giờ con tính sao đây.

Nhật Huy ngược nhìn bà Mỹ chột anh cau mày, nhăn nhó:

- Mẹ vui lắm sao mà cười con.

Bà Mỹ vẫn tươi cười, nhẹ nhàng hỏi lại:

- Nhìn con kìa, có phải con đã yêu Tiểu Yến phải không?

Nhật Huy lắc đầu đáp nhanh:

- Không, không có đâu, mẹ đừng nghĩ vậy.

- Nếu không thì sao con lo lắng làm gì.

- Yên đến đây chữa bệnh cho con, giờ con đã khỏi thì con bắn khoản chuyện Yên giận con làm gì.

Nhật Huy kêu lên:

- Mẹ đi đâu vậy?
- Mẹ lên phòng, chuẩn bị ăn tối nữa, không lẽ con muốn mẹ ngồi đây à.
- Nhưng chuyện của con đã xong đâu.

Bà Mỹ vờ ngạc nhiên:

- Chuyện của con là chuyện gì?
- Mẹ cứ chọc con hoài.

Bà Mỹ ngồi xuống ghế, ôn tồn:

- Vậy con nói thật đi, con có yêu Yên không?

Nhật Huy khẽ khàng:

- Con cũng không biết nữa, chỉ thấy nhớ thôi chứ chưa hẳn là yêu, mẹ ạ.

Bà Mỹ nghiêm giọng:

- Con không định đem Yên vào để khóa lấp hình ảnh cô gái mà con đã yêu khi trước chứ.

Nhật Huy cúi đầu:

- Đúng là con có ý đó mẹ ạ.

Bà Mỹ lắc đầu:

- Mẹ không đồng ý suy nghĩ đó. Yên là cô gái ngoan mà cô bạn con không thể so bì được. Dùng Yên để làm chỗ thay thế cho cô gái đó, con không thấy con quá đáng à.

Trước khi bỏ lên lầu, bà Mỹ nhìn con, dịu dàng:

- Nếu con thực lòng yêu Tiểu Yên, mẹ sẽ tìm cách giúp con, còn ngược lại thì con hãy quên chuyện nhờ cậy mẹ đi.

Nhật Huy không nói, chỉ lẳng lặng châm thuốc. Anh biết mình không yêu Tiểu Yên vì anh và cô có quá nhiều khác biệt, nhất là suy nghĩ của Tiểu Yên luôn dành những điều không tốt về anh.

Tiểu Yên thờ ơ cầm lấy tấm thiệp mời, hờ hững hỏi:

- Lại là gì đây hả anh?

Nhật Huy nhẹ nhàng:

- Yên không mời anh vào nhà được sao?

- Có cần phải vậy không?

- Đó là phép lịch sự tối thiểu khi khách đến nhà, lẽ nào Yên không biết.

Nghe Nhật Huy bắt bẻ, Tiểu Yên gật đầu:

- Thôi được, mời anh vào.

Nhật Huy dắt xe vào sân, rồi nhìn Tiểu Yên:

- Anh có thể vào trong đó được chứ?

- Nếu anh thích thì mời anh, nhưng nói trước nhà ngoại tôi nghèo lắm.

- Kìa Yên. Sao em lại đem chuyện giàu nghèo ra đây. - Nhật Huy nhăn mặt nhưng vẫn theo Tiểu Yên vào trong.

Đưa tay chỉ vào ghế, Tiểu Yên ôn tồn:

- Mời anh ngồi.

Nhật Huy nhả nhận nhìn cô:

- Cảm ơn em.

Rót trà vào tách, Tiểu Yên đẩy về phía Nhật Huy:

- Mời anh dùng tạm nước trà, nhà ngoại không có nước suối, anh thông cảm.

- Nếu Yên cứ như vậy, anh sẽ bỏ về đấy.

Tiểu Yên nhượng mào, thản nhiên:

- Anh cứ ra về, là anh đòi vào nhà chứ đâu phải tôi mời anh vào.

Nhật Huy ngắc ngư, anh đỏ mặt khi bị Tiểu Yên kê một cú quá đau, nên cười gượng:

- Yên còn giận anh và ghét anh vậy sao?

Xoay xoay tách trà, Tiểu Yên thong thả:

- Anh không còn câu hỏi nào khác sao?
- Anh đến đây không phải vì chuyện đó chứ.

Nhật Huy gật đầu:

- Yên mở ra xem thì sẽ biết.

Tiểu Yên mở bì thư, cô lấy tấm thiệp ra đọc và ngẩng lên:

- Tiếc gì vậy?
- Mẹ anh mừng anh bình phục.
- Vậy à, sao lại mời tôi.

- Em là ân nhân của anh mà.

Tiểu Yên hất nhẹ mái tóc ra sau, mỉm cười:

- Tôi chữa bệnh lấy tiền, sao lại gọi là ân nhân.

Nhật Huy nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp của Tiểu Yên. Anh chỉ cười mà không nói vì anh nhận thấy đằng sau một sự ngang bướng và gai góc đó là cả một tính ngây thơ, tính nghịch và hồn nhiên.

Ánh mắt của anh làm Tiểu Yên bối rối, cô chau mày như che giấu sự ngại ngùng:

- Làm gì nhìn tôi dữ vậy?
- Vì Yên đẹp lắm.

Tiểu Yên cong môi, hất mặt:

- Cám ơn anh, tôi không rảnh để ngồi nghe anh nói những lời khách sáo. Thiệp mời tôi đã nhận, anh có thể về được rồi.

Tiểu Yên càng ngang bướng, xua đuổi bao nhiêu thì Nhật Huy càng tươi cười và nhã nhặn bấy nhiêu. Anh trầm giọng:

- Nhưng Yên chưa cho anh biết câu trả lời của Yên.
- Về chuyện này đó à.
- Phải! Nhật Huy gật đầu.

Khoanh ta trước ngực, Tiểu Yên chậm rãi:

- Cám ơn anh đã có lòng mời đến dự, nhưng tôi không hứa hẹn gì cả.

Nhật Huy chùng giọng, buồn bã:

- Vậy là Yên không muốn đến.

Nhìn vẻ mặt thất vọng đến tội nghiệp của anh, Tiểu Yên cũng thấy áy náy, cô nói nước đôi như an ủi:

- Tôi không nói là đến hay không kia mà, hãy còn sớm quá, đến lúc đó mới biết được.

Tiểu Yên vừa dứt lời, Nhật Huy tươi ngay nét mặt, hồ hởi:

- Nếu vậy anh sẽ đợi Yên đến. Yên nhớ đến nha.

- Tôi đã nói rồi mà, còn giờ tôi rất bận, anh thông cảm cho.

Tiểu Yên đuổi khách bằng giọng thật nhẹ, nên Nhật Huy không thể trách móc gì cô được, đành đứng dậy ra về.

Ra đến cửa, Nhật Huy còn quay lại nhìn Tiểu Yên, khẽ khàng:

- Nhớ đến nha Yên, anh chờ đó, Yên không đến là anh buồn lắm.

Giọng Nhật Huy thật nhẹ và ấm áp làm Tiểu Yên dù không thích anh cũng phải ngỡ ngàng và bồi hồi.

Nhưng Tiểu Yên vẫn làm ra vẻ thản nhiên, gật đầu:

- Tôi đã nói rồi, anh về đi!

Nhật Huy nhìn Tiểu Yên thật lâu rồi mới cho xe quay đi.

Tiểu Yên vừa quay lưng vào nhà thì nghe tiếng ông Mã sau lưng:

- Ai đến nhà vậy con?

Tiểu Yên đứng lại:

- Dạ, là anh ta đó ngoại.

- Con bé này. - Ông Mã khẽ cốc đầu Tiểu Yên mắng yêu: - Anh ta là ai?

Tiểu Yên phụng phịu xoa đầu:

- Thì là cái tên mà con chữa bệnh cho hắn đó.

- À. Ông Mã gật đầu: - Nhưng cậu ta đến đây làm gì?

- Bác Mỹ mở tiệc ăn mừng cho cậu quý tử, hắn đến giới thiệu mời con.

- Vậy à, khi nào vậy con?

- Chủ nhật này ngoại à, mà con không đi đâu.

Ông Mã vào đến nhà, ngồi xuống ghế, chậm rãi nói:

- Sao con không đi, bà Mỹ đã có lòng mời, con lại từ chối à.

- Vì con ghét hẳn, nhìn thấy hẳn là con bức mình rồi, còn ăn uống gì nữa hả ngoại.

- Cậu ta làm gì mà con ghét vậy?

- Nhiều lắm ngoại à, chỉ cái chuyện hẳn lừa con vừa rồi cũng đủ làm con ghét rồi.

Ông Mã nhìn Tiểu Yên, cười nhẹ bảo:

- Nhìn con kia, làm gì mà hùng hổ lên vậy, con gái thì phải thủy mị chứ.

Tiểu Yên chu miệng:

- Với hẳn thì phải thế ngoại ạ, dữ như thế mà hẳn còn chưa sợ đó ngoại.

- Vậy là con dứt khoát không đi dự tiệc à?

Tiểu Yên gật đầu, cả quyết:

- Dạ không.

- Ồ, thì tùy con, ngoại không ép. Thôi con coi nhà ngoại đi đây một chút.

- Ngoại đi đâu nữa, sắp đến giờ cơm rồi.

- Ngoại qua bên ông Bách đánh vài ván cờ rồi ăn cơm bên đó luôn.

- Vậy còn con, một mình buồn chết.

Ông Mã hóm hỉnh:

- Nếu con buồn thì gọi cậu ta đến cho vui.

Tiểu Yên giẫm chân la lên:

Ngoạ nữ này kỳ ghê, con không chơi với ngoại nữa.

Ông Mã cười khà khà rồi bỏ đi.

Xong bữa ăn tối, Tiểu Yên đang ngồi bóc thuốc thì Thùy Linh từ ngoài cổng chạy vào, hỏi nhỏ:

- Yên này, anh chàng khi chiều là ai vậy nhỏ?

- Ai đâu? Anh nào hả mi? Tiểu Yên vờ ngờ ngạc hỏi lại.

- Đùng giấu ta nữa, anh chàng đẹp trai đi chiếc SH chiều nay đến nhà mi đó.

- À, thì ra là cái tên bệnh nhân của ta đó.

- Hẳn tìm mi làm gì? - Thùy Linh dò xét.

Tiểu Yên vừa gói thuốc vừa chậm rãi trả lời:

- Ồ, hẳn đến để cảm ơn đó mà.

Tiểu Yến đáp thật tự nhiên làm Thùy Linh tin ngay, cô gật đầu rồi buột miệng:

- Anh chàng đó đẹp trai dễ sợ mi nhi.

- Mi thấy vậy à.

- Không đúng sao, mặt mũi sáng sủa, khôi ngô, tuấn tú, dáng người hết ý luôn, mà mi còn chê à.

Tiểu Yến bật cười:

- Lãng nhách, việc gì đến ta chứ. Hẳn đẹp hay xấu ta không quan tâm.

- Thật không nhỏ?

- Ta nói dối mi làm gì.

Thùy Linh nghiêng đầu nhìn bạn, gật gù:

- Mi thì ta có thể tạm tin, nhưng còn hẳn thì phải xem lại.

- Vô duyên, hẳn quen biết gì mi mà phải xem lại với không xem lại hả?

Sáu tháng trời bên nhau, một cô gái xinh đẹp như mi mà hẳn không rung động thì ta

Tiểu yến lườm bạn:

- Thì mi kiếm hẳn mà hỏi, mà sao mi quan tâm đến hẳn vậy?

- Ồ, ta quan tâm đấy, nhưng không phải cho ta mà cho người khác.

- Định ám chỉ gì đó nhỏ?

- Ta mà thêm ám chỉ, ta lo là lo cho anh Trí thôi, vì ta thấy hẳn đẹp trai hơn hẳn anh Trí. Ta sợ mi xiêu lòng thì sao nào.

Tiểu Yến đỏ mặt la lên:

- Con khi, ăn nói vô duyên, có chết ta cũng không thêm yêu hẳn, cái bản mặt hẳn nhìn là thấy bực mình rồi.

Thùy Linh nheo mắt, tinh nghịch:

- Nếu vậy thì được, ta mừng giùm cho anh Trí.

- Rõ đồ tài lanh.

Thùy Linh thản nhiên:

- Lanh chanh mà được việc đấy, thôi ta về nha.

Tiểu Yến ngừng tay, ngược lên ngạc nhiên:

- Về sớm vậy sao nhỏ. Mi sang đây chỉ có vậy thôi sao?
- Không, còn nhiều chuyện lắm, nhưng sợ ta hỏi mà mi không nói thôi.
- Ta đã giấu mi chuyện gì bao giờ chưa mà mi nói vậy. - Tiểu Yến trách nhẹ.
- Vậy ta hỏi mi và anh Trí đến đâu rồi?
- Đến đâu là sao?
- Là hai người “iu” nhau đến đâu rồi, sâu đậm cỡ nào rồi hả?

Tiểu Yến đỏ mặt, gất lên:

- Vô duyên, chuyện riêng tư mi hỏi làm gì vậy?
- Hỏi để biết chứ làm gì. - Thùy Linh nghênh mặt, rồi hạ giọng: - Hai người đến đâu rồi hả nhỏ?

- Mi hỏi làm gì.
- Để ta còn chuẩn bị may áo mới mà dự đám cưới chứ làm chi nữa.

Tiểu Yến tròn mắt, nạt đùa:

- Đồ nham nhở, mi không đàng hoàng được sao Linh?

Thùy Linh nghiêm mặt, nhìn bạn:

- Ta hỏi thật đấy, không đùa đâu.
- Tiểu Yến ngạc nhiên hỏi lại:
- Mi muốn biết thật à?
- Ồ, Thùy Linh gật đầu, cô không cười nữa mà nghiêm mặt nhìn Tiểu Yến.
- Tại sao vậy?
- Ta hỏi mi có khi nào anh Trí đề cập chuyện cưới hỏi chưa?

Tiểu Yến nhăn nhó nhưng Thùy Linh trầm giọng:

- Nếu yêu mi thật lòng, ta nghĩ anh Trí sẽ nói lên điều này thôi.
- Tại sao?
- Anh Trí đã ngoài ba mươi, cái tuổi không còn là nhỏ nữa, lại có công việc ổn định, thu nhập cao, mi lại xinh đẹp thế này mà anh không nghĩ đến chuyện đó thì thật là lạ, trừ phi...

- Trừ phi làm sao hả nhỏ?

- Là anh không thật sự yêu mi.

- Sao mi nói vậy?

Chỉ tay vào ngực mình, Thùy Linh cao giọng tự hào:

- Cứ suy từ ta ra thì biết chứ sao.

Tiểu Yến ngo ngoàng:

- Từ mi? Ta không hiểu gì cả.

- Khờ ơi là khờ. - Thùy Linh dài giọng nhạo bạt, rồi thông thả: - Ông Khanh quen ta cũng mới vài tháng, ông đã nhắng lên đòi cưới rồi, mi thấy ta có đẹp như mi đâu.

- Mi có biết lý do không?

- Sao lại không, ông bảo đã lớn tuổi rồi, cũng cần có một mái ấm gia đình để đi về, chứ ông sợ cảnh sống độc thân, cơm hàng cháo chợ lắm rồi.

- Thế mi thì sao? - Tiểu Yến hỏi bạn.

- Ta đây à, thì cũng nghĩ đến chuyện đó rồi, nhưng... ủa mà ta đang hỏi mi mà.

- Thì nói chuyện mi đi rồi ta nói cho nghe, chịu chưa.

Thùy Linh gật đầu:

- Vậy cũng được, thật ra tụi ta cũng dự định cuối năm nay sẽ tổ chức nhưng ba anh đang đau nặng nên phải chờ xem thế nào. Thế còn mi?

Tiểu Yến khẽ chớp mắt, nói nhỏ:

- Anh Trí cũng muốn cuối năm, nhưng ta thấy như vậy nhanh quá nên đang phân vân.

Thùy Linh nhìn bạn rồi gật đầu:

- Mi nói cũng phải, mới yêu nhau vài tháng mà cưới ngay thì cũng không có nhiều kỷ niệm. Tình yêu phải có giận hờn, gây gổ thì mới gọi là tình yêu.

Được sự đồng cảm của bạn nên Tiểu Yến cởi mở hơn. Cô bật bạch:

- Chính vì vậy mà ta còn lưỡng lự.

- Mi có yêu anh Trí không?

Tiểu Yến ngừng tay, mắt như mơ màng rồi chậm rãi:

- Thấy ảnh sẵn đón quá nên ta cũng có tình cảm với ảnh, vì vậy ta muốn có thêm thời gian để hai đứa gần nhau và hiểu nhau hơn.

- Vậy là mi chưa tin tưởng vào ảnh.

Tiểu Yến lắc đầu:

- Không hẳn, vì ta biết tình yêu ảnh dành cho ta như thế nào rồi, nhưng mi cũng thấy đó, ta và ảnh ít có thời gian bên nhau để trò chuyện và tâm sự.

Thùy Linh gật đầu:

- Công việc của ảnh là thế mà.

- Ta biết, vì vậy ta thông cảm và chấp nhận cho ảnh.

- Vậy sao mi vừa nói là không có thời gian bên nhau.

Tiểu Yến cười nhẹ, lắc đầu:

- Mi hiểu lầm ý ta rồi, ý ta là không có thời gian để tìm hiểu sở thích của nhau đó mà.

- Vậy chứ mi và ảnh vẫn đi chơi là gì, vào đó chẳng lẽ hai người chỉ đóng phim hành động không thôi sao?- Thùy Linh vừa hỏi và cười khúc khích.

Tiểu Yến đỏ mặt, cô xô bạn ngã ngửa ra sau, mắt liếc thật sắc và gắt lên:

- Mi lại suy từ mình ra chứ gì.

Nào ngờ Thùy Linh thản nhiên gật đầu:

- Đúng vậy, yêu là thế nhỏ ạ.

Tiểu Yến đành lắc đầu chịu thua:

- Ta không nói lại mi rồi, không hiểu ông Khanh yêu mi ở chỗ nào không biết?

- Thì yêu ở chỗ đó chứ đâu nữa, vậy mà không biết sao còn hỏi.

Xếp những gói thuốc cho gọn gàng, Tiểu Yến chỉ biết cười trừ.

Hất mái tóc tём ra sau Thùy Linh lại dò hỏi:

- Vậy mi muốn thế nào sao không nói cho anh Trí hiểu.

- Làm sao ta có thể nói được, khi gặp mặt là ảnh cứ nói đến chuyện cưới hỏi.

- Thì mi cứ cho anh rõ ý định của mi là ảnh không hỏi thúc nữa.

Tiểu Yến chép miệng:

- Ta cũng có nói là cần thêm thời gian nữa, nhưng anh có vẻ buồn và không vui nên ta không biết phải làm sao đây.

- Vậy theo mi khoảng bao lâu là đủ cho mi hiểu anh, ba năm hay năm năm?

- Gì mà lâu vậy nhỏ, ta chỉ cần một năm là đủ. Ngần ấy thời gian cũng giúp ta và anh hiểu thêm về nhau hơn.

- Ồ, một năm cũng đâu phải là dài gì. Ta nghĩ anh sẽ bằng lòng thôi. Rồi cô vươn vai, che miệng ngáp dài:

- Ta về ngủ đây, buồn ngủ quá rồi.

Tiểu Yến cũng gật đầu:

- Ồ, ta cũng thế.

Thùy Linh đứng dậy, cô tạm biệt bạn ra về, nhưng cô không về nhà mà đến nhà Minh Trí, đem mọi chuyện thuật lại cho anh nghe và nhận từ Minh Trí một cây son môi của Pháp như một lời cảm ơn.

Nhật Huy cứ đứng ngay cửa, mắt nhìn về phía đường như ngóng trông ai đó, dáng vẻ bồn chồn và sát ruột lắm.

Chị Sáu đến gần bên anh, nhỏ nhẹ:

- Cậu Huy! Bà chủ bảo tôi ra gọi cậu vào kéo mọi người chờ.

Không quay lại, Nhật Huy xăng giọng:

- Mặc tôi, chị nói mẹ tôi cứ tuyên bố lý do thay tôi, đừng làm phiền tôi lúc này.

Khi không bị la, chị Sáu ngờ ngàng rồi lùi thúi quay vào nhà.

Nhật Huy châm điếu thuốc khác và đi qua đi lại, không giấu được vẻ nóng ruột.

Tiếng bà Mỹ vọng ra:

- Con định đứng ngoài này mãi sao?

- Mẹ cho con thêm chút nữa nha, còn một vài người bạn nữa chưa đến mẹ ạ.

Bà Mỹ thông thả:

- Con đang chờ Tiểu Yến phải không?

Nhật Huy ngập ngừng rồi gật đầu:

- Vâng ạ.
- Con đừng chờ nữa vô ích. Mẹ biết Tiểu Yến sẽ không đến đâu.
- Sao mẹ biết, Yến nói với mẹ ạ.

Bà Mỹ lắc đầu, chưa kịp nói thì Nhật Huy nói nhanh:

- Mẹ chỉ phỏng đoán thôi chứ gì, vậy là con còn hi vọng.

Bà Mỹ ôn tồn:

- Tiểu Yến rất đúng giờ, tính Yến không muốn ai phải chờ, nếu có đến thì Yến đã đến rồi, con đâu lạ gì tính của cô ta.

Nhật Huy khẽ gật đầu, đáp một cách yếu ớt:

- Dạ mẹ nói đúng.
- Nếu biết vậy con còn chờ làm gì, không lẽ con định bắt khách khứa phải đợi con nữa sao?

Nhật Huy nhìn vào nhà, rồi nhìn vào đồng, anh buồn bã gật đầu:

- Mình vào thôi mẹ.

Bà Mỹ nhìn con âu yếm và triu mến bảo:

- Yến còn giận con nên không đến, mẹ thấy con nên đến xin lỗi cô ta đi.
- Thôi, vào đi mẹ.

Nhật Huy vừa quay đi thì nghe sau lưng có tiếng thắng xe và tiếng gọi:

- Anh Huy.

Nhận ra giọng nói quen thuộc ngày nào, Nhật Huy quay lại, cười nhẹ:

- Lâu quá không gặp em. Em đi đâu mà ghé đây vậy?

Bích Hằng tươi cười:

- Anh khỏi bệnh sao không báo cho em hay.
- Để làm gì hả em? - Nhật Huy vẫn nhẹ nhàng.

Bích Hằng nhìn anh âu yếm:

- Để em chúc mừng anh chứ làm gì, anh hỏi thật lạ.

Và cô trao cho Nhật Huy một bó hoa thật đẹp và một gói quà:

- Chúc mừng anh đã bình phục.

Nhật Huy đón lấy bó hoa, mỉm cười:

- Xin cảm ơn em!

Bích Hằng nghiêng đầu, nhõng nhẽo:

- Anh không mời em vào nhà sao?

Nhật Huy nhìn Bích Hằng, anh mỉm cười nhẹ giọng:

- Với danh nghĩa gì hả em?

- Sao anh hỏi vậy, bộ anh quên chúng mình đã là gì rồi à?

Nhật Huy lắc đầu, điềm đạm:

- Chính vì anh không quên nên anh mới hỏi em câu đó.

Rồi anh nghiêm giọng:

- Gần một năm anh nằm trên giường bệnh, em đến thăm anh được mấy lần?

Bích Hằng hơi tái mặt, cô ấp úng:

- Tại... tại...

- Tại lúc, đó em tìm niềm vui khác chứ gì, em sợ phải lấy một người tàn phế làm chồng phải không. - Nhật Huy vẫn ôn tồn và nhỏ nhẹ, nhưng âm giọng của anh nghe có chút gì gằn giọng và lạnh tanh.

Bích Hằng nhìn Nhật Huy, chớp mắt nói nhanh:

- Anh Huy, em xin lỗi anh!

Trao gói quà cho cô, Nhật Huy nói rành rọt:

- Bó hoa này tôi nhận, còn gói quà thì trả lại cho em. Em về đi, giữa anh và em không còn gì nói với nhau nữa.

Bích Hằng thảng thốt kêu lên:

- Anh Huy.

Nhưng Nhật Huy đã lạnh lùng khép chặt cửa lại và bỏ đi mặc cho Bích Hằng gọi theo.

Bà Mỹ nhìn theo con, và nở nụ cười hài lòng trước thái độ dứt khoát của con trai.

Nhật Huy lầm lũi bước vào nhà, các bạn anh vừa thấy anh liền chạy lại.

Hoài Ngọc ngạc nhiên:

- Hoa đâu mà đẹp vậy. Ai tặng cho Huy đó?

Nhật Huy đáp nhát gừng:

- Bạn.

Đức Phát chen vào:

- Các bà khoan hỏi được không? Để cho nó vào tuyên bố lý do đã. Mọi người chờ dài cổ rồi kìa.

Nhật Huy không nói năng gì, anh vệt các bạn ra và bước nhanh vào trong.

Sau vài lời ngăn ngui để gọi là tuyên bố, Nhật Huy lại trở về với các bạn. Anh lầm lũi, ít nói và chỉ nâng ly uống thật nhiều.

Trọng Quý nhìn bạn, dò xét:

- Có chuyện gì mà mày buồn vậy?

Nhật Huy lắc đầu:

- Không có gì cả.

Hoài Ngọc lắc đầu vẻ không tin, cô nhìn anh nghi ngờ:

- Huy có chuyện gì giấu tụi này phải không? Bó hoa đó của Hằng tặng Huy, đúng không?

Không thể giấu được, Nhật Huy gật đầu gọn:

- Đúng vậy.

- Thế còn Hằng đâu?

- Về rồi.

Thuận Thiên đưa tay cản ly rượu của Nhật Huy lại, hỏi nhỏ:

- Thế hai người nói gì với nhau.

- Không nói gì cả.

Tuyết Lan nhíu mày:

- Lan không tin, Hằng đến đây không chỉ là tặng hoa cho Huy không thôi.

- Đúng vậy, Hằng muốn giữa Huy Và Hằng vẫn như trước.

- Thế Huy nói sao?

Nhật Huy cười nhếch mép, cay đắng:

- Làm sao có chuyện đó, tôi đã đóng cửa và bỏ vào đây.

Giọng Nhật Huy rất nhẹ nhưng cả đám bạn biết là anh không nói dối vì họ rất hiểu Nhật Huy, cái gì không thích là anh vất bỏ ngay không vẫn suy nghĩ.

Đặt tay lên vai bạn, Thuận Thiên an ủi:

- Mà đã quyết định thì còn buồn gì nữa. Hằng không xứng đáng để mà buồn.

Nhật Huy gật đầu:

- Đúng, tao phải vui mới phải chứ. Nào cạn ly mừng tao đã khỏi bệnh.

Nhật Huy nói xong liền uống cạn ly rồi đưa mắt nhìn các bạn.

Thái độ lạ lùng của anh làm cho cả đám nhìn nhau nhưng không ai dám lên tiếng. Họ khẽ cụng ly và uống cạn theo lời Nhật Huy.

Chợt từ sau lưng Nhật Huy lại vang lên tiếng một cô gái:

- Anh Huy! Chúc mừng anh.

- Kỷ Hương! - Nhật Huy quay lại: - Uống với anh một ly.

Và anh nhìn các bạn, giới thiệu Kỷ Hương với mọi người:

- Đây là Kỷ Hương, là em gái của Huy đấy.

Kỷ Hương mỉm cười chào mọi người và nói thêm:

- Anh Huy là ân nhân của em đấy, nhờ có anh mà em mới sống đến ngày hôm nay đó các anh chị.

Nhật Huy gạt ngang đi bằng một giọng nhừa nhựa:

- Không nhắc đến chuyện củ nữa, nào uống với anh một ly.

Kỷ Hương nhìn Nhật Huy, vẻ ngần ngại:

- Anh có vẻ say rồi đấy anh Huy, đừng uống nữa anh.

Nhật Huy nhướn mày:

- Ai bảo anh say, mà anh có say, em cũng phải cạn với anh ba ly để chúc mừng anh chứ.

Kỷ Hương vội lắc đầu:

- Không được, em không biết uống rượu, chỉ nhấp chút thôi anh Huy ạ.
- Không được cãi anh, em một ly còn anh ba ly.

Kỷ Hương định lắc đầu từ chối, nhưng bất gặp ánh mắt bà Mỹ đang nhìn mình và bà đang gật đầu nhẹ nhẹ như muốn cô nên nghe theo lời anh, nên lại thôi.

Nâng ly rượu lên cao, Kỷ Hương tươi cười:

- Nếu anh đã bảo vậy thì em xin nghe theo.
- Hay lắm, nào mọi người hưởng ứng cho vui chứ.

Nhật Huy uống xong ba ly rượu một lúc thì thấy cảnh vật như quay cuồng, chao đảo.

Bà Mỹ vội bước lại bên Thuận Thiên, nói nhanh:

- Cháu đỡ nó giùm bác.
- Vâng ạ.

Thuận Thiên vội vàng đặt ly xuống bàn và đến bên bạn, găt nhẹ:

- Mày say rồi đó.

Nhật Huy không nói được gì, anh như là đi trong tay bạn.

Bà Mỹ ôn tồn:

- Cháu đưa nó vào phòng hộ bác, cứ để cho nó nghỉ, ngày mai nó sẽ dậy thôi, không sao đâu cháu.

Đưa Nhật Huy về phòng xong, các bạn anh liền xin phép bà Mỹ ra về.

Bà Mỹ đang lu bu tiếp khách nên chỉ găt đầu chứ không nói gì.

Tiệc tàn thì đã quá mười một giờ bà Mỹ sau khi tiễn khách xong liền vào phòng Nhật Huy, thấy anh vẫn còn ngủ say, bà khẽ lắc đầu rồi lui ra.

Đến trưa hôm sau Nhật Huy mới tỉnh dậy được, cảm giác choáng váng và chóng mặt vẫn còn làm anh thấy xây xẩm.

Bà Mỹ ngồi bên anh, thấy vậy liền dịu dàng:

- Con còn mệt cứ nằm nghỉ cho khỏe.

Nhật Huy nhìn mẹ, ngượng ngùng:

- Hôm qua con say quá, chẳng biết gì cả mẹ ạ.

Bà Mỹ gật đầu:

- Ồ, nhưng không sao con ạ, mẹ tiễn khách thay con rồi.
- Các bạn con về khi nào vậy mẹ.
- Đưa con vào phòng là các bạn con về ngay. Mẹ lu bu quá nên không tiễn được.
- Mẹ không lên công ty sao?

Bà Mỹ mỉm cười:

- Mẹ vừa về, nghe chị Sáu nói con chưa dậy nên mẹ vào thăm.
- Mấy giờ rồi hả mẹ?
- Gần mười hai giờ rồi con.

Nhật Huy bật dậy, thảng thốt:

- Trưa rồi sao mẹ.
- Ô con cứ nghỉ đi, để mẹ bảo chị Sáu mang cháo lên cho con ăn nha.

Nhật Huy lắc đầu:

- Khởi mẹ ạ, để con ra ngoài được rồi, mẹ đừng bảo chị Sáu mang lên đây làm gì.
- Tùy con thôi, mẹ phải đi công chuyện đây.

Nhật Huy tung chăn đứng dậy. Anh vươn vai làm một vài động tác rồi bước xuống nhà.

Chiều đến, Nhật Huy thay quần áo và lấy xe chạy đến nhà Tiểu Yên.

Dừng xe nơi cửa, Nhật Huy khẽ gọi:

- Tiểu Yên Tiểu Yên!

Tiểu Yên từ trong nhà chạy ra, cô ngạc nhiên nhìn anh.

Nhật Huy trầm giọng, trách móc:

- Sao hôm qua Yên không đến, để anh phải chờ.

Tiểu Yên thản nhiên:

- Tôi đã nói là không hứa rồi mà. Anh định đến đây bắt đền tôi sao vậy?

- Không mời anh vào nhà sao?

Tiểu Yên lắc đầu:

- Tôi không rảnh để tiếp anh anh thông cảm về giùm đi.

- Nếu vậy anh sẽ đứng ngoài này chờ, khi nào Yên rảnh và có thời gian tiếp anh thì thôi.

- Tôi phải đi công chuyện.

- Yên cứ đi đi, anh sẽ chờ.

Tiểu Yên la lên:

- Anh định đứng đây chờ thật sao?

Nhật Huy gật đầu:

- Đúng vậy, anh đã xuống đây rồi, nếu không được Yên tiếp đón thì anh nhất định không về. Nét mặt cương quyết của anh, Tiểu Yên đành lắc đầu mở cửa.

- Anh vào đi, người đâu mà dai như đĩa.

Nhật Huy tươi cười như không quan tâm và dắt xe vào sân.

Ngồi xuống ghế, Tiểu Yên chau mày:

- Anh vừa lòng chưa. Tự đứng đến đây rồi hoành hợ đủ thứ.

- Anh chỉ muốn vào nhà chứ có đòi hỏi gì đâu mà Yên nói là hoành hợ.

- Anh đến đây có gì không thì nói mau đi, tôi không rảnh thật mà.

Nhật Huy nhìn Tiểu Yên trong bộ đồ mặc ở nhà may bằng vải ka tê màu hồng phấn, mái tóc được cô xỏ tự nhiên thật đẹp, màu đen của mái tóc càng làm tôn thêm làn da trắng hồng của cô và anh thấy Tiểu Yên thật xinh đẹp.

- Có gì không, anh nói mau đi. - Tiểu Yên hỏi lại.

Nhật Huy lắc đầu:

- Đâu có chuyện gì đâu.

Tiểu Yên chưng hửng:

- Vậy anh xuống đây làm gì?

Nhật Huy cười nhẹ:

- Vì anh nhớ em nên muốn gặp em vậy mà.

Tiểu Yên đỏ mặt nhưng vẫn gắt lên:

- Anh nói năng đàng hoàng nào.

- Anh nói thật. - Nhật Huy trầm giọng: - Vì nhớ em nên anh xuống đây chỉ để gặp em cho đỡ nhớ.

- Thật buồn cười, tôi và anh có gì để mà nhớ.

- Sao lại không, dù sao chúng ta cũng có sáu tháng bên nhau.

- Đó là do công việc, anh đừng đem ra mà đùa.

- Sao anh có thể đùa được. Sáu tháng gần nhau, không lẽ giữa anh và em không có chút gì để nhớ ở nhau.

Tiểu Yên lắc đầu:

- Tôi thì không rồi, còn anh.

- Anh thì nhớ rất nhiều về Yên.

Tiểu Yên bật cười:

- Chắc anh nhớ về tôi, một đứa con gái khô khan chính xác và khó tính như một bà cô già phải không?

Nhật Huy lắc đầu:

- Không phải thế, anh biết đó chỉ là do em tỏ ra như vậy mà thôi, thực chất thì không phải.

Tiểu Yên hất mặt:

- Vậy à, thế anh nghĩ gì về tôi ngoài tính đanh đá và hung dữ.

Nhật Huy mỉm cười:

- Sao em cứ phảu đóng kịch để che đậy một bản chất tốt đẹp của mình vậy.

Tiểu Yên nhìn Nhật Huy như dò xét khi nghe những lời đó, Nhật Huy vẫn chậm rãi:

- Lần đầu tiên anh gặp em, chính sự ngây thơ và nhút nhát ở em đã nói lên tất cả về em.

- Vậy tại sao em cứ như thế này mỗi khi gặp anh để làm gì?

Giọng Nhật Huy nhẹ và ấm áp lạ lùng khiến Tiểu Yến như cảm nhận được trong đó có cả những trách móc, khắc khoải, nhưng cô vẫn thản nhiên.

- Vậy à, theo anh tôi làm vậy để làm gì chứ. Sống thật với bản thân là ính cách của tôi mà, việc gì tôi phải giả dối.

Nhật Huy lắc đầu:

- Không đúng, em đang nguy hiểm cho mình thôi, em làm vậy chỉ để tỏ ra mình cứng cỏi và mạnh mẽ khi gặp lại anh. Nhưng anh lại thích thấy em như vậy, em có biết tại sao không ánh mắt và nụ cười thật tươi trên khuôn mặt điển trai của Nhật Huy và giọng nói trầm ấm của anh không làm Tiểu Yến thay đổi.

Cô ngả lưng ra sau ghế, bắt chéo chân, hất mặt:

- Vì anh là một người lập dị nên mới thích như vậy.

- Không, vì khi đó nhìn em như một chú nhím nhỏ đang xù lông, dựng đứng những cái lông nhọn hoắt để tạo ra vẻ dữ dằn, cứng cỏi. Nhưng thực chất là để che đậy để che đậy sự sợ hãi và run rẩy của chính mình.

Tiểu Yến bị Nhật Huy nói ra những tâm trạng của mình, cô thầm phục anh có những nhận xét tinh tế nhưng vẫn thản nhiên xác nhận:

- Anh nói đúng, vì khi đó và ngay bây giờ, tôi Vẫn đang phải đối mặt với một con sói già gian ác và nham hiểm nhưng lại đang đội lột của một chú nai hiền lành.

Nhật Huy nghe vậy thì phá lên cười thích thú lắm, rồi nheo mắt:

- Em cho là vậy sao? Anh hỏi em còn sói già đó đã làm gì em chưa mà em phải thủ thế như vậy?

Cái nheo mắt của anh đầy tinh nghịch và ẩn ý làm cho Tiểu Yến bối rối. Cô khẽ chớp mắt và cúi đầu như lẩn tránh rồi ngẩng lên, cao giọng:

- Tôi không có nhiều thời gian để ngồi đây mà đôi co cùng anh. Anh đến đây có chuyện gì thì nói mau đi.

Nhật Huy vẫn tươi cười:

- Anh đã nói rồi, anh nhớ em nên đến đây để ngắm em cho đỡ nhớ.

Tiểu Yến đứng dậy, lạnh lùng:

- Tôi không rảnh mà ngồi đây mãi, anh về đi.
- Em đuổi khách sao?

Tiểu Yến lắc đầu:

- Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, nhưng quả thật tôi không có thời gian, còn rất nhiều việc phải làm.

Giọng Tiểu Yến khá gay gắt và căng thẳng, Nhật Huy nhìn cô, anh biết cô đã bực bội nên đứng dậy, điềm đạm:

- Anh về đây, nhưng lần sau hi vọng em sẽ dành cho anh thời gian nhiều hơn, được không.

Tiểu Yến. không đáp, cô đi nhanh ra cổng và mở rộng cửa như tiễn khách.

Ngồi trên xe, Nhật Huy vẫn tươi cười:

- Chào em, anh về nha.

Nhật Huy vừa ra khỏi cổng, Tiểu Yến đã đóng cửa lại ngay. Cô nhìn theo anh và lau bàu:

- Người đâu mà đáng ghét, lì lợm và trơ trên đến thế là cùng.